Kulmakivi

Suomen teologisen instituutin tiedotuslehti

5/2012

Pääkirjoitus

Kuva: Jouko Siirilä

Henrik Perret
10.10.2012

Olenko minä veljeni vartija?

Raamatun alkuluvuista tunnettu sanankohta ”Olenko minä veljeni vartija?” puhuttelee yhä. Se on vahvaa tekstiä ja ajankohtaista, nyt jos koskaan. Sana puhuu välittämisestä. Jumala kysyi Kainilta: ”Missä on veljesi..?” ”En tiedä”, vastasi Kain, vaikka kyllä hän tiesi, koska hän oli tappanut veljensä.

Ihmishenki on tänä päivänä halpa. Ihmisiä tapetaan joka päivä, milloin mistäkin syystä. Monissa maissa kääntyminen kristinuskoon voi johtaa kuolemaan. Kääntyminen on nimittäin rangaistava teko! Mutta poliittisistakin syistä tapetaan viattomia ihmisiä päivittäin.

Myös omassa maassamme ihmishenki näyttää olevan halpa. Hiljattain tapahtui ampumavälikohtaus, jonka motiivi näyttää uutisten mukaan olleen pelko, että ampuja karkotetaan maasta. Tai jonkun tappamisen syynä voi olla, ettei haluta itse elää, ja samalla viedään perheen muiltakin jäseniltä henki.

Joissakin tapauksissa naapurit ja ystävät ovat huomanneet, että kaikki ei ole hyvin. Kuitenkin on haluttu kunnioittaa jokaisen ihmisen ja perheen yksityisyyttä, eikä tilanteeseen näin ollen ole puututtu.

Raamatun ensimmäiset kysymykset

Raamatun ensimmäisissä luvuissa on kaksi kysymystä, joista ihminen ei pääse eroon. Ensimmäinen liittyy syntiinlankeemukseen, siihen kun mies ja nainen menivät piiloon. Jumala huusi miestä ja sanoi hänelle: ”Missä olet?” (1. Moos. 3:9). Toinen kysymys kuului: ”Missä on veljesi?” (1. Moos. 4:9). Kun suhde Jumalaan meni poikki, myös ihmissuhteet menivät poikki.

Kaikissa länsimaissa kristinusko on väistymässä. Kristillisiä arvoja ei enää pidetä luovuttamattomina. Tämä liittyy elämän alkuun, kun harkitaan, halutaanko lapsi vai ei. Tämä koskee vanhenevaa ihmistä, kun puhutaan armokuolemasta, mutta onko sellaista? Onko ihminen muuttunut tarpeettomaksi, arvottomaksi? Tämä liittyy myös avioliittoon. Monet eivät näe avioliiton solmimista tärkeänä. Jos naimisiin on menty, vaimo tai mies saatetaan hylätä, jos on löytynyt omasta mielestä parempi kumppani. Avioliitto ei länsimaisissa kulttuureissa enää ole yhden miehen ja yhden naisen liitto.

On selvää, että nykyihminen yrittäessään elää itsenäistä elämää on hylännyt kristillisen etiikan, johtuen ehkä siitä, että hän ei näytä välittävän Jumalastaan ja Luojastaan.

Mitä isot edellä, sitä pienet perässä

Billy Graham kertoo eräässä kesällä ilmestyneessä kirjeessä vaimonsa Ruth Grahamin reaktiosta, kun tämä muutama vuosi sitten luki miehensä kirjoittamaa tekstiä. Billy Graham oli kirjoittanut Amerikasta, kuinka hengellinen ja moraalinen alamäki on viemässä pohjan ihmiselämän mielekkyydeltä, kuinka ihmiset ovat hylänneet Jumalan kymmenen käskyä ja kuinka he palvovat teknologiaa ja muita jumalia. Raha ratkaisee, ja turvaudutaan alkoholiin, lääkkeisiin, huumeisiin sekä kaupalliseen seksiin. Ruth Graham totesi: ”Jos Jumala ei rankaise Yhdysvaltoja, Hänen pitää pyytää anteeksi Sodomalta ja Gomorralta.” Billy Graham kertoo säikähtäneensä vaimonsa sanoja. Hän lisäsi, että nykyään ei kaikkialla saa rukoilla Jeesuksen nimessä, vaan laitoksissa toimivia pastoreita on kehotettu välttämään Jeesuksen nimeä, joka korvataan vaikka sanoilla ”olento, joka on tässä huoneessa” (*the being in the room*).

Välinpitämättömyyden henki

Kun me muualla ja omassa maassamme huomaamme, että ihmiset etääntyvät kristinuskosta, kasteesta ja iltarukouksesta, kristillisestä avioliitosta, kristillisestä etiikasta jne., kysymys ”Olenko veljeni vartija?” muuttuu yhä vaikeammaksi. Riskiksi nousee joko välinpitämättömyyden henki tai toinen huono vaihtoehto, jankuttaminen. Meistä kristityistä tulee muihin ihmisiin kriittisesti suhtautuvia ja muita panettelevia. Siten myös usko muuttuu vaatimukseksi.

Maallistuminen liittyy aina ihmisen arvoihin. Jokainen on vastuussa siitä, minkä sijan antaa totuudelle, myös Hänelle, joka on tie, totuus ja elämä. Mutta maallistumisella on myös toinen ulottuvuus: ” ”Kukaan ei voi ottaa mitään, ellei sitä anneta hänelle taivaasta.” (Joh. 3:27).

Välitätkö ihmisistä?

Olenko minä veljeni ja siskoni vartija? Älkäämme vastatko jankuttamalla tai panettelemalla vaan rakkaudella. Rukoilkaamme ahkerasti, julistakaamme Jumalan sanaa, lakia ja evankeliumia, niin että uskon liekki syttyy sydämessä. Sen tähden tarvitaan uutta välittämistä. Kukaan ei kaipaa holhoamista, mutta jokainen kaipaa aitoa välittämistä. Evankeliumin näkökulmasta ihmisestä välittäminen on aina evankeliumin välittämistä ihmisille. Evankeliumi on sanoma Jeesuksesta, maailman Vapahtajasta.

Kuva: Sinikka Ahvenainen

Suomen teologinen instituutti mainitaan Suomen Kuvalehdessä

Timo Eskola

Emeritusprofessori ja Uuden testamentin tutkija Heikki Räisästä on julkaistu usean sivun mittainen haastattelu Suomen Kuvalehden numerossa (37/2012). Suomen teologinen instituutti mainitaan moneenkin otteeseen tässä haastattelussa. Mistä siis on kyse?

Haastattelija Martti Mäkisalo nostaa Räisäsen tärkeään rooliin STI:n synnyssä. Kun professori oli alkanut epäillä Raamatun totuutta ja kiistää uskontunnustuksen uskomuksia, kirkon kentästä nousi vastarinta. ”Konservatiivien leirissä löydettiin aika erilaistenkin ryhmien kesken yksi yhteinen sävel: On aika perustaa ‘oikeaoppinen’, räisäsvastainen teologinen tutkimuslaitos. Syntyi STI, Suomen teologinen instituutti.”

Kun haastattelussa tämän lisäksi lainataan niin julkaisuamme Iustitia 10 kuin allekirjoittaneen tutkija Timo Eskolan kirjaakin, yhteys on selvä: STI vastustaa nimenomaan Räisästä. Lehtijuttu itsessään ylistää professorin uraa, eikä siinä ole sinänsä mitään vastaansanomista. Lukija joutuu kuitenkin ihmettelemään yhtä asiaa: miksi STI kuvataan niin halveksivalla tavalla? Oliko STI väärässä arvostellessaan Räisäsen opetuksia?

Kieltämisen perinne

Suomen Kuvalehden haastattelussa Räisänen esittää olevansa kulttuurikristitty: ”Hänen juurensa on kristinuskossa, vaikkei hän voikaan yhtyä esimerkiksi uskontunnustuksen väittämiin sellaisenaan”. Lisäksi todetaan, että pappisvirkansa mielekkyyttä epäillyt Räisänen sanoo jääneensä kirkkoon vain selvittääkseen, ”mitä pappi voi ja saa ajatella” sekä tietysti myös puhua nykymaailmassa, ”jossa kirjaimellinen tunnustuksiin pitäytyminen joka tapauksessa on mahdotonta.”

Professori Räisänen näyttää avoimesti kieltävän juuri sen kristillisen opin, jonka hänen väitetäänkin kieltävän. STI ei siis ole ollut väärässä – teknisesti. Suomen Kuvalehden mukaan STI on kuitenkin ollut käytännössä väärässä: kirkossa ei saisi enää vaatia uskontunnustuksen hyväksymistä.

Opit lähtevät

Lauseet eivät ole sattumaa. Opit saavat kyytiä myös tässä haastattelussa. Räisänen tulee jälleen kerran kiistäneeksi ylösnousemuksen ja Jeesuksen jumaluuden. Ai-

van lentäväksi lauseeksi on lyhyessä ajassa ehtinyt Räisäsen kommentti mahdollisesta elämästä kuoleman jälkeen: ”eiköhän se ole siinä”. Räisänen on filosofinen materialisti. Hän ei usko ikuisuuteen. ”Elämä ja tietoisuus päättyy.” Tällaisen näkemyksen mukaan kirkon toivo on enää siinä, että elämä jatkuu hetken joidekin ihmisten muistoissa.

Suomalaista raamattukiistaa ei sovi henkilöidä vain yhteen persoonaan. Räisänen on epäilemättä aikanaan ollut paljon esillä, koska hän toimi Uuden testamentin professorina. Itse kiista käydään kuitenkin asiasta, Raamatusta. Historiallinen tutkimus ei kyseenalaista sitä, että apostolit uskoivat ylösnousemukseen. Nämä uskoivat myös Jeesuksen kuoleman olevan sovitus synneistä. Ja aivan erityisesti he uskoivat ikuisen elämän jatkuvan ylösnousemuksen jälkeen: ylösnousemuksen kieltäjiä pidettiin ”säälittävimpinä kaikista ihmisistä”.

Tiede ei kumoa uskon avainkohtia. Sen tekee tutkija itse, jos siihen päätyy. Epäusko ei ole Raamatun historiallisen tutkimuksen tulosta. Juuri siksi kirkko haluaa yhä uskoa kuten apostolit uskoivat. Aina silloin, kun kirkon johto ei kanna huolta tästä, syntyy STI:n kaltaisia laitoksia.

Leikkiä vakavilla asioilla

Kun tutkijat esittävät tieteen katederilta Raamattua repiviä väitteitään, tavallisesta seurakuntalaisesta tuntuu, että nyt leikitään vakavilla asioilla. Se on totta. Jos professori väittää, että Jeesus ei noussut kuolleista eikä tule koskaan takaisin tuomaan oikeudenmukaisuutta maailmaan, hän on muuttamassa kristinuskon perusluonnetta.

Mitä pitäisi ajatella teologiasta ja teologeista, jotka ovat omaksuneet noin maallisen ja materialistisen käsityksen? Mitä annettavaa sellaisella opetuksella on ihmisille? Jos teologi ei näe toivoa kuoleman jälkeen, hänellä ei ole lohdutuksen sanaa syntiselle ihmiselle. Hän ei voi luvata synnin vaivojen loppumista eikä uutta luomistyötä. Kuva Jeesuksen opetuksista ja apostolien saarnasta muuttuu. Ja kun teologit kuitenkin jäävät papeiksi luterilaisen kirkon sisälle – kuten on nähty myös Räisäsen kohdalla – käsitys koko kristinuskon sanomasta laimenee itsehoito-oppaiden antamien käyttäytymisohjeiden tasolle.

Kuinka toisenlainen onkaan apostolien usko! Kun Paavali törmää elämän rajallisuuteen, kun hänet vangitaan, häntä ruoskitaan ja hänet uhataan tappaa, niin hän katsoo Kristukseen kuoleman voittajana. Filippiläiskirjeessä Paavali sanoo: ”voin nyt niin kuin aina ennenkin olla rohkea ja tuottaa kunniaa Kristukselle, jäänpä sitten eloon tai kuolen... Haluaisin lähteä täältä ja päästä Kristuksen luo, sillä se olisi kaikkein parasta.” (Fil. 1:20–23). Kuka tämän ajan oppineista sanoisi saman?

Raamatun opetuksessa kuolema on ”vihollisista viimeinen”: ”Vihollisista viimeisenä kukistetaan kuolema” (1. Kor. 15:26). Se on elämän tuhovoima, Jumalan todellisuuden vastakohta. Mutta Kristuksen kuolema tuottaa elämän: ”että hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, se on: perkeleen.” (Hepr. 2:14, 1938). Perkeleellä on kuolema vallassaan, ja se pyrkii kadottamaan sielun ikuiseen helvettiin, mutta Jeesus Kristus on voittanut paholaisen ja pahan. Siksi kristityn usko on armoa ja rauhaa siinä toivossa, että saamme elää ikuisesti meitä rakastavan Jumalan yhteydessä. TE

Kristuksen salaisuutta tutkimassa – Timo Eskolan 20-vuotistaitelijajuhla

Suomen teologisen instituutin tutkijan Timo Eskolan ensimmäisen väitöskirjan julkaisemisesta tulee Aleksis Kiven päivänä kuluneeksi kaksikymmentä vuotta. Väitöstilaisuus pidettiin lokakuun kymmenes päivä – enteellisesti suomalaisen kirjallisuuden päivänä. Samana syksynä Eskola oli aloittanut STI:ssä Uuden testamentin opettajana. Seuraavassa hänen ajatuksiaan eräistä vuosien varrella seuranneista kirjoista.

”Ensimmäisen varsinaisen kirjani, Markuksen evankeliumin lukuoppaan, tilasi minulta Eero Junkkaala samana vuonna, kun STI perustettiin. Muutamaa vuotta myöhemmin samainen Eero kutsui minut instituuttiin tutkijaksi. Tämän jälkeen minulla on ollut mahdollisuus julkaista vuoden tai parin välein niin tieteellisiä teoksia kuin tavallisille Raamatun lukijoille suunnattuja kirjoja.

Väitöskirja *Messias ja Jumalan Poika* käsitteli Jeesuksen merkitystä Paavalin opetuksessa, eli tieteellisesti sanottuna kristologiaa. Olin kiinnostunut ylösnousemuksesta ja niinpä tutkimus käsitteli hienoa kohtaa Roomalaiskirjeen alussa. Samoissa tunnelmissa julkaisimme hieman myöhemmin Eeron kanssa juuri ylösnousemusta käsittelevän kirjan *Tyhjän haudan arvoitus*.

Kun olin aloittanut työt, oli tieteen kentällä tapahtunut paljon kiinnostavaa. Kuolleenmeren kääröjä julkaistiin lisää, ja Raamatun maailma tuli tutkijoille entistä tutummaksi. Historiasta innostuneena julkaisin kirjan *Qumran*, jossa käsittelin tuon yhteisön uskomuksia. Samalla sain päätökseen ensimmäisen raamatuntulkintaa käsittelevän oppikirjani *Uuden testamentin hermeneutiikka*.”

Tutkijan uralla

”Väitöskirjan jälkeen olin keskittynyt Paavalin kirjeiden tutkimukseen. Sieltä avautui näkökulma kärsimyksen ongelmaan ja ns. teodikean kysymykseen Paavalin ajan juutalaisuudessa: miksi tuntuu siltä, että Jumala ei auta. Juutalaiset oppineet yrittivät selittää, miksi Israel elää vaikeuksissa, vaikka Jumalan lupausten piti jo toteutua. Kirjassa *Theodicy and Predestination in Pauline Soteriology* tuon esille Paavalin vastauksen. Hän ilmoitti rangaistuksen ajan päättyneen vasta, kun Jumala lähetti Poikansa tuomaan sovituksen ja uudistuksen. Jumala ei ole hiljaa kärsimyksen edessä, vaan vastaa siihen siirtämällä tuomion Poikansa kannettavaksi.

Kiinnostus juutalaisuuden tutkimiseen näkyy myös yleistajuisissa kirjoissani *Juutalainen nimeltä Jeesus* ja *Paavali*. Paavalin teologiaa selittelen myös Roomalaiskirjeen kommentaarissa *Evankeliumi Paavalin mukaan* sekä englanninkielistä tutkimustani esittelevässä Iustitian numerossa *Vanhurskauden apostoli*.

Innostus Vanhan testamentin ja juutalaisuuden vaikutusten selvittämiseen näkyy ehkä kaikkein selvimmin toisesta kansainvälisestä tutkimuksestani *Messiah and the Throne*. Tämä tutkimus pohtii Jumalan valtaistuimen merkitystä ensinnäkin juutalaisissa teksteissä. Sen avulla selitän sitten ylösnousemuksen sisältöä uudella tavalla: apostolit uskoivat, että Jeesus korotettiin ylösnousemuksessa Jumalan valtaistuimelle, joka on taivaallisen vallan keskus. Juuri siksi Jeesus Jumalan Poikana saa kaiken vallan rauhan valtakunnassa."

Kiistojen keskellä

"Uuden vuosituhannen päästyä vauhtiin oli aika ottaa selvemmin kantaa myös raamattukiistaan. Pamfletissa *Ateistit alttarilla* kritisoin melko tiukastikin sellaisia raamatuntutkijoita, jotka hylkäävät Jeesuksen jumaluuden ja ylösnousemuksen merkityksen. Analyysi jatkui piispa Spongin "ateistista teologiaa" ja Nietzschen Jumalan kuoleman ideologiaa tarkastelevassa kirjassa *Antikristuksen apostolit*. Kirjan hieman hurja nimi viittaa Nietzschen kuuluisimpaan teokseen *Antikristus*.

Aatehistoriallinen keskustelu oli tuohon aikaan kiivasta. Olin perehtynyt siihen myös tehdessäni toista väitöskirjaa humanistisessa tiedekunnassa. Uusateistien kärkevät väitteet kuulostivat usein melko perusteettomilta. Siksi tartuin niihin kirjassa *Ateismin sietämätön keveys*."

Näköalat laajenevat

"Opintoni toisen väitöskirjan kanssa opettivat minulle uusia kirjallisuustieteen menetelmiä. Niitä selvitellessäni laadin oppikirjan kieleen ja tekstiin keskittyvistä me-

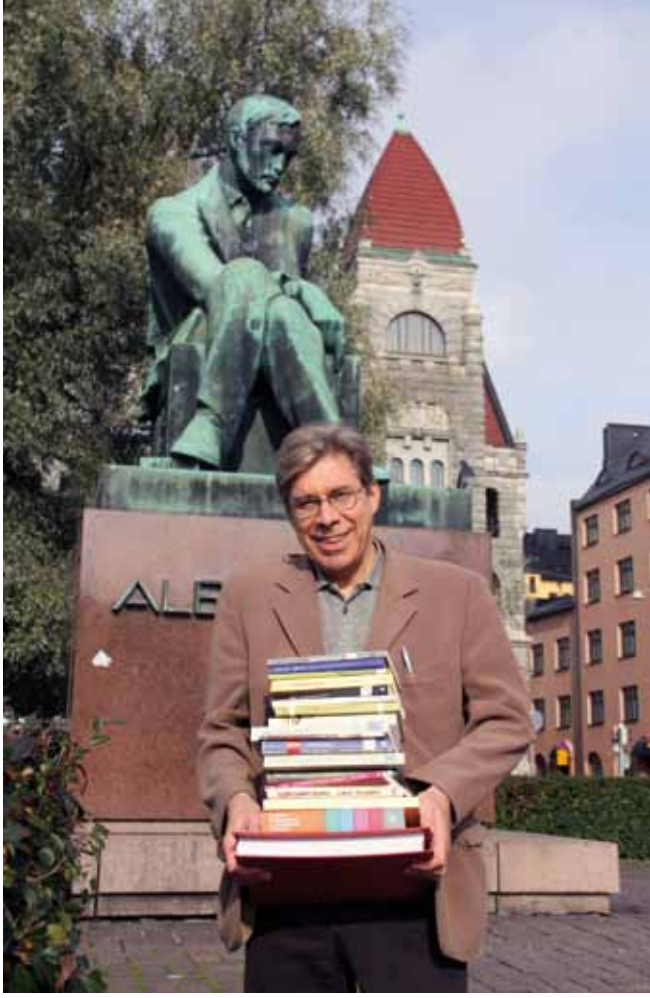

Timo Eskolan väitöskirjan puolustamisesta on Aleksis Kiven päivänä kulunut 20 vuotta. Uusin tutkimus puolestaan tarjoaa 500-sivuisen arvion Heikki Räisäsen ja muiden historiallis-kriittisen kauden tutkijoiden raamatuntulkinnasta.

todeista, *Kielen vallankumous: Kielellinen käänne ja teologian postmodernismit*.

Sitten olikin aika saattaa humanistisen tiedekunnan opinnot päätökseen. Raamatuntutkijana olin halunnut löytää tutkimukselleni sellaisen aiheen, joka täydentäisi aikaisempia tutkintojani. Niinpä väitöskirjani E*vil Gods and Reckless Saviours* käsittelee sellaisia uusia Jeesus-romaaneja, jotka kääntävät Uuden testamentin kerto-

muksen täysin ympäri. Tutkin niitä kirjoittamisen periaatteita, joissa Jumalasta tehdään hirviö ja Jeesuksesta päämäärätön hulttiopoika. Yllättävä tulos oli, että aikamme kirjailijat toistavat Nietzschen uskontokritiikkiä.

Kahden vuosikymmenen kuluttua katsoin ajan olevan kypsä koko Uuden testamentin sisältöä käsittelevän kirjan kirjoittamiselle. Tuloksena oli *Uuden testamentin narratiivinen teologia,* jota pidän etenkin suomenkielisen tuotantoni tähänastisena pääteoksena. Siinä kehittelen selitystä, jonka mukaan Jeesus julisti Israelin pakkosiirtolaisuuden olevan yhä kesken – ainakin hengellisessä mielessä. Siksi hän itse tuo mukanaan lapseuden ja rauhan ajan toimittamalla sovituksen ihmisten edestä. Messias rakentaa lopullisen temppelin, joka koostuu elävistä kivistä."

Välähdys tulevasta

"Entä sitten tulevat teokset? Onko jotain uutta jo tekeillä? Kyllä toki. Olen saanut keväällä valmiiksi professori Heikki Räisäsen raamatuntulkintaa arvioivan, viisisataasivuisen kirjan. Toisin sanoen tutkin eurooppalaista tulkinnan historiaa katsomalla sitä Räisäsen pitkän uran tarjoaman ikkunan läpi. Englanninkielisessä kirjassa käsittelen toki paljon enemmän muita kirjoittajia kuin tätä kuuluisaa suomalaista, mutta erilaiset historiallis-kriittisen kauden tulkinnat yhdistävät tarkasteltuja tahoja.

Tämän kirjan esimakua saa kahdesta suomeksi julkaistusta artikkelista. Olen selittänyt Teologisessa Aikakauskirjassa, miten varhaisen Koraani-tutkimuksen periaatteet siirtyivät Raamatun tutkimiseen: myyttejä ja moraalittomia kertomuksia sisältävä teksti ei voinut olla aitoa Jumalan sanaa. Uusimmassa Iustitian numerossa 28 puolestaan selitän, miten sosiologiaa hyödyntävä tulkinta päätyy pitämään uskontoa pelkkänä ihmisten keksintönä ilman mitään Jumalan ilmoitusta.

Raamatuntulkinta on teologian tärkeä alue ja siksi siihen kannattaa paneutua tarkasti. Yksi kirjani huomioita on se, että Uuden testamentin teologian esityksiä on julkaistu viime vuosina kymmeniä. Sosiologinen tulkinta ei ole saanut laajaa suosiota. Sen sijaan tekstien oma raamattuteologia kiinnostaa nykyisiä tutkijoita huomattavan paljon. Aivan erityisen sijan tässä saa narratologian lähestymistapa, koska se pyrkii ymmärtämään tekstien ominta luonnetta.

Räisänen on 1970-luvulta lähtien puhunut "tulkinnan jatkuvasta ketjusta". Tätä mallia on myöhemmin täydentänyt sosiologinen näkökulma. Hänen mielestään kristinuskon käsitykset muodostavat vain ihmisten kehittelemän symbolimaailman. Kun yhteiskunnan tilanne muuttuu, myös uskonto muuttuu. Siksi Räisänen olettaa kristinuskon tulleen nykyään lähestulkoon ateistiseksi. Tieteen sivistämä ihminen ei hänen mukaansa usko Jeesuksen jumaluuteen tai kuoleman jälkeiseen elämään. Tällaista tulkintaa edustaa myös Räisäsen viimeisin kirja Mitä varhaiset kristityt uskoivat.

Kriittistä analyysiä siis tarvitaan. Niin kuin Sana sanoo: paljolla kirjain tekemisellä ei ole loppua – toivottavasti. Niin opettaminen kuin kannanottaminenkin edellyttävät sitä, että Raamatun viesti tuodaan tälle ajalle aina uudella tavalla ja uudesta näkökulmasta. Se motivoi kirjoittamaan yhä edelleen."

VILLE AUVINEN Suomen teologisen instituutin pääsihteeriksi 16.8.2013

Teologian tohtori Ville Auvinen on valittu Suomen teologisen instituutin pääsihteeriksi 16.8.2013 alkaen. 46-vuotias turkulainen toimii nykyään Suomen Luterilaisen Evankeliumiyhdistyksen (Sley) lähetysosastolla lähetyskasvatus- ja aluekoordinaattorina.

Kuvaaja: Hannu Häkämies

Ville Auvinen vihittiin papiksi Oulussa vuonna 1988. Hän toimi kuusi vuotta seurakunnissa ennen siirtymistään Sleyn palvelukseen vuonna 1994. Työ Evankeliumiyhdistyksessä on sisältänyt muun muassa piirityötä Varsinais-Suomessa sekä nuoriso- ja opiskelijatyötä. Vuosina 2007–2010 Ville Auvinen oli perheineen Sambiassa lähetystyössä. Auvinen koulutti Lusakan evankelisessa raamattukoulussa muun muassa pappeja paikallisen kirkon palvelukseen. Sopivaa työkokemusta STI:täkin ajatellen on näin ollen kertynyt niin opiskelijatyön kuin pappiskoulutuksen parissa.

Teologian tohtorin tutkinnon Ville Auvinen suoritti Åbo Akademissa vuonna 2003 Uuden testamentin eksegetiikasta. Englanninkielinen väitöskirja käsitteli Jeesuksen rukousopetusta (*Jesus´ Teaching on Prayer*). Ville Auvinen on kirjoittanut kymmenkunta kirjaa, mm. suositun rippikoulukirjan Joh. 3:16. Uusimmat kirjat ovat Perussanoman sarjassa *Tätä on kristinusko* ilmestyneet kirjat *Anteeksianto* (2009) ja *Jeesus* (2011) sekä Aurinkokustannuksen julkaisemat päivähartauskirjat *Armon pisaroita* (2009) ja *Uskon siemeniä* (2012).

Ville Auvinen on myös Turun arkkihiippakunnan hiippakuntavaltuuston jäsen sekä kaupunginvaltuutettu kotikaupungissaan Turussa.

Pääsihteerin valinnasta päätti STI:n hallitus kokouksessaan 25.9. Tuleva pääsihteeri on STI:n historian kolmas. Vuodet 1988–2005 STI:tä johti Eero Junkkaala, jonka sijaisena toimi pari viimeistä vuotta Uuden Tien päätoimittaja Leif Nummela. Henrik Perret on toiminut pääsihteerinä vuodesta 2006. Hän jää tehtävästä eläkkeelle toukokuun 2013 lopussa.

Mika Tuovinen: ”Meillä on annettavaa kirkolle.”

Ville Kettunen

Suomen evankelisluterilaisen Kansanlähetyksen (SEKL) lähetysjohtaja Mika Tuovinen, 45, on kansankirkon pastori ja haluaa toimia myrskyjen keskellä kirkkonsa parhaaksi. Hän on ollut viemässä evankeliumia Suomen lisäksi Viroon ja Saksaan.

Mika on kotoisin Jyväskylästä. Asuinpaikkojen laskemisen loppui, kun niitä oli yli 20. Mika on asunut useassa Suomen kaupungissa sekä Virossa ja Saksassa. – ”Minulla on vähän sellainen muuttolinnun sielu. En tiedä mistä olen tulossa, mutta onneksi tiedän minne olen menossa – Herran luokse taivaaseen. Se helpottaa.”

Mikan vaimo Anne Tuovinen on Kansanlähetysopiston linjavastaava ja opettaja. Heillä on kaksi tytärtä, joista vanhempi opiskelee Skotlannissa Edinburgin yliopistossa farmakologiaa, ja nuorempi käy lukiota Helsingissä. Mikan harrastuksiin kuuluu sähly työporukan kanssa ja kävelylenkit kavereiden kanssa. – ”Ne ovat samalla sellaisia rukousmatkoja; niissä yhdistyy kävely ja rukous.” Mika myös lukee kirjoja sekä artikkeleita netistä.

Mikan ensimmäiset muistikuvat Jumalan kutsuista ovat ala-asteelta. Ensimmäisen ja toisen luokan opettaja oli uskova. Aamuhartauksista ja uskonnonopetuksesta jäi lämpöinen kuva Jumalasta. – ”Kun sisko tuli uskoon ja alkoi pitää pyhäkoulua, olin siinä mukana, ja hän vei minua hengellisiin tilaisuuksiin. Varsinainen usko vahvistui Jyväskylän maaseurakunnassa omissa nuortenilloissa ja nuortentoiminnan kautta. Se on ollut tavallaan pientä kasvua, ja olen välillä luullut, että tuo oli se uskoontulon hetki. Kun katsoo elämäänsä ja pohtii, niin huomaa, että usko on ollut koko ajan elämässä läsnä.”

Mika sai 16-vuotiaana ”elämänsä hankalimman kutsun”. Lähetyskutsu ei jätä häntä rauhaan, vaikka noin 30 vuotta on kulunut. – ”Jotenkin Jumala antoi sellaisen sisäisen varmuuden, että minun paikkani on lähetystyössä. Tietysti mietin, olenko tarpeeksi hyvä ja mihin pitäisi lähteä. Luin lähetyskirjoja ja mietin, mihin ihanaan ja lämpimään maahan pääsen

viemään evankeliumia.”

Mika oli käynyt kauppaoppilaitoksen, ja hän halusi opiskella nuorisotyönohjaajaksi Suomen Raamattuopistossa. Hän pääsi sisään, mutta koulutus ei alkanutkaan sinä vuonna. Välivuoden hän opiskeli Kansanlähetysopistolla ja huomasi, että ”ryttylogina” eli lähetystieteen kandidaattina hän pääsisi lähetyskentälle nopeammin. Kansanlähetyksen nuorisosihteerin toimen jälkeen 27-vuotiaalle tuli lähtö Viroon. Virossa Mika toimi diakonina (mikä vastaa siellä alempaa pappisvirkaa) lapsi- ja nuorisotyössä sekä kirkollisia toimituksia tehden. Mikaa kiinnosti toimia maallikkojulistajana, mutta hän päätyi kuitenkin opiskelemaan teologiaa. Hän sai pappisvihkimyksen vuonna 2006 Lapuan hiippakunnassa. Mika oli myös niiden yli 30 Kansanlähetyksen työntekijän joukossa, jotka suorittivat JET-johtamiskoulutuksen.

Tuovisten toinen lähetyskohde oli Saksa, missä he olivat kaksi vuotta. Siellä he tavoittivat turkinkielisiä muslimeja. Muslimit ovat kiinnostaneet Mikaa koko hänen elämänsä ajan, sillä hän haluaa viedä evankeliumia niille, jotka eivät sitä ole vielä kuulleet.

”Kun katsoo Kansanlähetyksen toimintaa, niin meillä on jäseniä kirkolliskokouksessa, ja työssämme mukana olleita on myös kirkkohallituksen eri projekteissa. Seurakuntapapeissa ja -työntekijöissä sekä seurakunnan luottamushenkilöissä ja aktiiveissa on paljon kansalähetystaustaisia. Kansanlähetyksen työnäkyyn on aina kuulunut, että olemme aktiivisesti mukana paikallisseurakunnissa. Se on meidän työnäkymme vieläkin.”

On haastavaa olla herätysliikejohtajana vaikeassa kirkollisessa tilanteessa. – ”Teologisesti tilanne ei ole muuttunut, sillä

Kuvaaja: Philippe Gueissaz

meillä on sama sanoma kuin ennenkin. Haluan pitää raamatunopetusta, sanan julistusta ja pienryhmiä esillä. Kun nousemme omasta identiteetistä, niin ulkoiset myrskyt eivät niin vaikuta. Maallistumisen myötä avautuvat suuremmat haasteet herätysliikkeille. Meillä on annettavaa kirkolle ja sen jäsenille. Voimme olla tukemassa kirkkoa. Pysymme myrskyissäkin Raamatun perustalla.”

Mikan terveiset lukijoille: – ”Erityisesti toivon, että nuoret miettisivät, miten tukea lähetystyötä. Lähetystyössä tarvitaan erityisesti teologeja, myös nykyaikana. Jos Jumala kutsuu, kannattaa kuunnella Kristuksen ääntä ja lähteä vaikka maailman ääriin.”

Tulkaa kaikki…

Tämä on pieni henkilökohtainen kirje Kulmakiven lukijoille. Käytän tietoisesti otsikkoa, joka tunnetaan tänä päivänä aivan muista yhteyksistä. Mutta kun kieltä ei voi kaapata eikä omistaa ja kun otsikko ilmaisee sanottavani, niin sallittakoon.

Olen viimeisen neljän kuukauden aikana saanut pari yhteydenottoa, joissa ilmaistaan huoli siitä, että ”STI kouluttaa vain Luther-säätiötä varten”. Toinen näistä yhteydenotoista johti kannatussuhteen purkaamiseen – se oli siis vain ilmoitus. Toinen oli onneksi enemmän kyselevä, joskin hieman tuohtunut.

STI on kuitenkin avoin opetus- ja tutkimuslaitos, ja se on kaikille avoin! Tulkaa kaikki!

On epäilemättä totta, että osa opiskelijoista käy Luther-säätiön jumalanpalveluksissa. Yli sadasta kävijästämme suurempi osa kuitenkin käy Pyhän Sydämen kappelissa (Sley), Raamattuopistossa, Kansanlähetyksen iltajumalanpalveluksessa tai paikallisseurakunnissa. Tälle on kuitenkin syynsä. Etenkin pääkaupunkiseudulla saarna on kriisissä ja jumalanpalvelus murroksessa. Opiskelijat eivät halua osallistua messuihin, joissa sanoma on liberalisoitunutta tai yhteiskunnallistunutta. Tätä jännitettä voi olla vaikea muistaa muualla Suomessa, jossa saarnoissa kuulee vielä evankeliumia.

Osa nuorista vihitään säätiön papeiksi, mutta vain pieni osa. Emme me STI:ssä kysy ovella: ”Kuulutko Luther-säätiöön”, tai muutamaa kuukautta myöhemmin: ”Oletko nyt käynyt Luther-säätiön tilaisuuksissa?”

En pyri vaikuttamaan siihen, mistä opiskelija löytää hänelle sopivia töitä. Jos ja kun joku naisopiskelijoista ilmoittaa, että hänet tullaan vihkimään papiksi ja hänellä on työpaikka odottamassa, en ikinä puutu tilanteeseen. En ole pääsihteerivuosinani vuodesta 2006 tähän päivään edes käsitellyt naispappeutta opetuksessani. Meidän päätehtävämme on opettaa hyvää raamattuteologiaa ja huolehtia opiskelijoiden pastoraalisesta valmiudesta. Sitä opetusta haluamme antaa kaikille opiskelijoille.

Näinä vuosina kun olen ollut pääsihteerinä, STI:ssä käyneitä opiskelijoita on vihitty kirkon virkoihin. Kaikki eivät kuitenkaan saa tänä päivänä haluamaansa pappisvihkimystä johtuen siitä, että piispat edellyttävät vihittäviltä valmiutta tehdä yhteistyötä kaikkien pappisvirassa olevien kanssa. Omalle vakaumukselle ei ole tilaa.

Nuo vakaumukselliset asiat kuuluvat kullekin opiskelijalle itselleen. Niihin ei sovi vaikuttaa ulkoapäin.

Ettei syntyisi väärää kuvaa Luther-säätiöstä, sanon, että Luther-säätiön toiminnassa mukana olevat opiskelijat ovat usein hyvin motivoituneita, teologiasta aidosti kiinnostuneita ja STI:n toimintaan aktiivisesti osallistuvia.

Toivon, että STI saisi jatkossakin olla siunaukseksi ja rohkaisuksi kaikille mahdollisille opiskelijoille! Ovella ei kysytä salasanaa, kaikki ovat tervetulleita!

Toivon, että STI:n ystävät ymmärtävät tämän ja sulkevat meidät kaikki rukouksiinsa!

Tulkaa siis kaikki!

Henrik Perret

OPISKELIJAN SUUSTA

Yliopistoelämässä on kaksi erikoista piirrettä: flegmaattisuus ja kummallinen keskustelukulttuuri. Yliopisto ruokkii opiskelijassa piilevää laiskuutta ja saamattomuutta. Toinen kummallisuus on väittelykulttuurin puute. Tapa jolla erimielisyydet opetetaan hoitamaan on ainoastaan rakentava keskustelu. Osapuolet pyrkivät ymmärtämään toisiaan ja elämään ”veljeydessä”. Ylikorostettuna tämä käytäntö ei kannusta seisomaan minkään kannan takana eikä argumentoimaan vääriä kantoja vastaan. Osa mielipiteistä on harhaoppeja, ja niitä on kutsuttava niiden oikealla nimellä. Koska näin ei tehdä, lopputuloksena on selkärangattomia, hukassa olevia teologian maistereita, jotka tuntevat Jumalan ainoastaan nimellisesti.

STI on ollut minulle hyvä paikka tavata Jumalasta kiinnostuneita teologeja. Me kaikki painimme flegmaattisuuden, sekavan väittelykulttuurin ja lukuisten kiusausten kanssa päivittäin.

STI:n huonoja puolia on se, että täällä jää helposti suustaan kiinni. Päivät venyvät helposti jutteluksi. Juttelu ei sinänsä ole pahasta, ja olen oppinut käymistäni keskusteluista erittäin paljon. Se on kuitenkin osittain ruokkinut yliopistoelämässä piilevää flegmaattisuutta ja vienyt aikaa lukemiselta. Uskon, että minä ja moni muu opiskelija kaipaisi lisää ulkoista painetta ja ”ruoskimista”. Toivon, että voisimme paremmin orientoitua opiskeluun ja hengelliseen rakentumiseen, niin että jokainen päivä pysyisi kunnolla kasassa – ja jokaisen aamun voisi alkaa huokailulla Jumalan puoleen.

Olen hakenut opiskelijavaihtoon yhdysvaltalaiseen Etelä-Carolinassa sijaitsevaan Bob Jones -yliopistoon. Saatan kirjoittaa Kulmakiveen opiskelustani BJU:ssa, kun olen päässyt alkuun.

Joni Niemi, teol. yo

STI:n 25-vuotisjuhlat

järjestetään tammikuun 2013 puolivälissä.
Lisää tietoa juhlinnasta joulukuun Kulmakivessä.
STI on perustettu 29.12.1987

IUSTITIA 28
Teksti, tunnustus ja tulkinta

Suomen teologinen instituutti 2012. 203 s. Hinta 12 €

Uusin Iustitian numeromme käsittelee Raamatun tulkintaa. Kokoelmasta löytyy myös toisaalla tässä lehdessä mainittu dosentti Timo Eskolan analyysi Heikki Räisäsen raamatuntulkinnan sosiologisesta luonteesta. Muissa artikkeleissa lähestytään kysymyksiä Raamatun ja dogmatiikan välisistä suhteista. Tilaa STI:stä!

- Tämähän on koko ajan kuin suoraan Ilmestyskirjasta. Ovatko nämä toimittajat sittenkin lukeneet Raamattua?

VIERAILUT

Henrik Perret

26.–27.10. Oulu, Tuiran seurakunta
Jeesus-seminaari

23.–24.11. Vaasa, Apologiaseminaari

Timo Eskola

16.10. Kansanlähetys, Ryttylä

18.11. Kansanlähetys, Ryttylä

STI:n sääntömääräinen

SYYSKOKOUS

pidetään tiistaina 27.11.2012 klo 16 STI:ssä.

Päätösvalta on jäsenjärjestöjen edustajilla, mutta kaikki ovat tervetulleita.
Käsiteltävinä ovat mm. vuoden 2013 toimintasuunnitelma ja talousarvio.

SUOMEN TEOLOGINEN INSTITUUTTI

Osoite
Kaisaniemenkatu 13 A 4. kerros
00100 Helsinki

Puhelin 09 668 9550
Faksi 09 6689 5555

Sähköpostit
sti@sti.fi, etunimi.sukunimi@sti.fi

Kotisivu
www.sti.fi

Pankkitili
Sampo 800011-564245
FI74 8000 1100 5642 45, BIC DABAFIHH

Työntekijät
pääsihteeri Henrik Perret (gsm 0500 542 542)
tutkija Timo Eskola (koti 019 722 702)
sihteeri Kirsi Sell

Aukiolo: lukukausien aikana klo 9–19

Taitto Kirsi Sell

Painopaikka Kirjapaino Hermes Oy

ISSN-L 2243-0733
ISSN 2243-0733 (painettu)
ISSN 2243-0741 (verkkojulkaisu)

Teologinen tutkimus- ja koulutuskeskus. Luentotoimintaa, kirjasto ja lukusali sekä seurakuntavierailuja.

Talous vapaaehtoisen kannatuksen varassa. Vuositukijäsenmaksu 35 euroa (opiskelijat 10 euroa, yhteisöt 100 euroa). Ottaa vastaan kirjalahjoituksia, avustuksia ja testamentteja.

Rahankeräyslupa 2020/2011/400 (7.6.2011–6.6.2013)

Julkaisee IUSTITIA-nimistä teologista aikakauskirjaa. Tiedotuslehti KULMAKIVI lähetetään tukijäsenille kuusi kertaa vuodessa.

Hallituksen puheenjohtaja
toiminnanjohtaja Lasse Nikkarikoski

Jäsenjärjestöt
Ev.-lut. Lähetysyhdistys Kylväjä
Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys
Suomen Ev.lut. Opiskelija- ja Koululaislähetys
Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat
Suomen Ev.lut. Kansanlähetys
Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys
Suomen Raamattuopisto
Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland

SUOMEN TEOLOGINEN
INSTITUUTTI
Kaisaniemenkatu 13 A
00100 HELSINKI

. D022

M
Itella Oyj

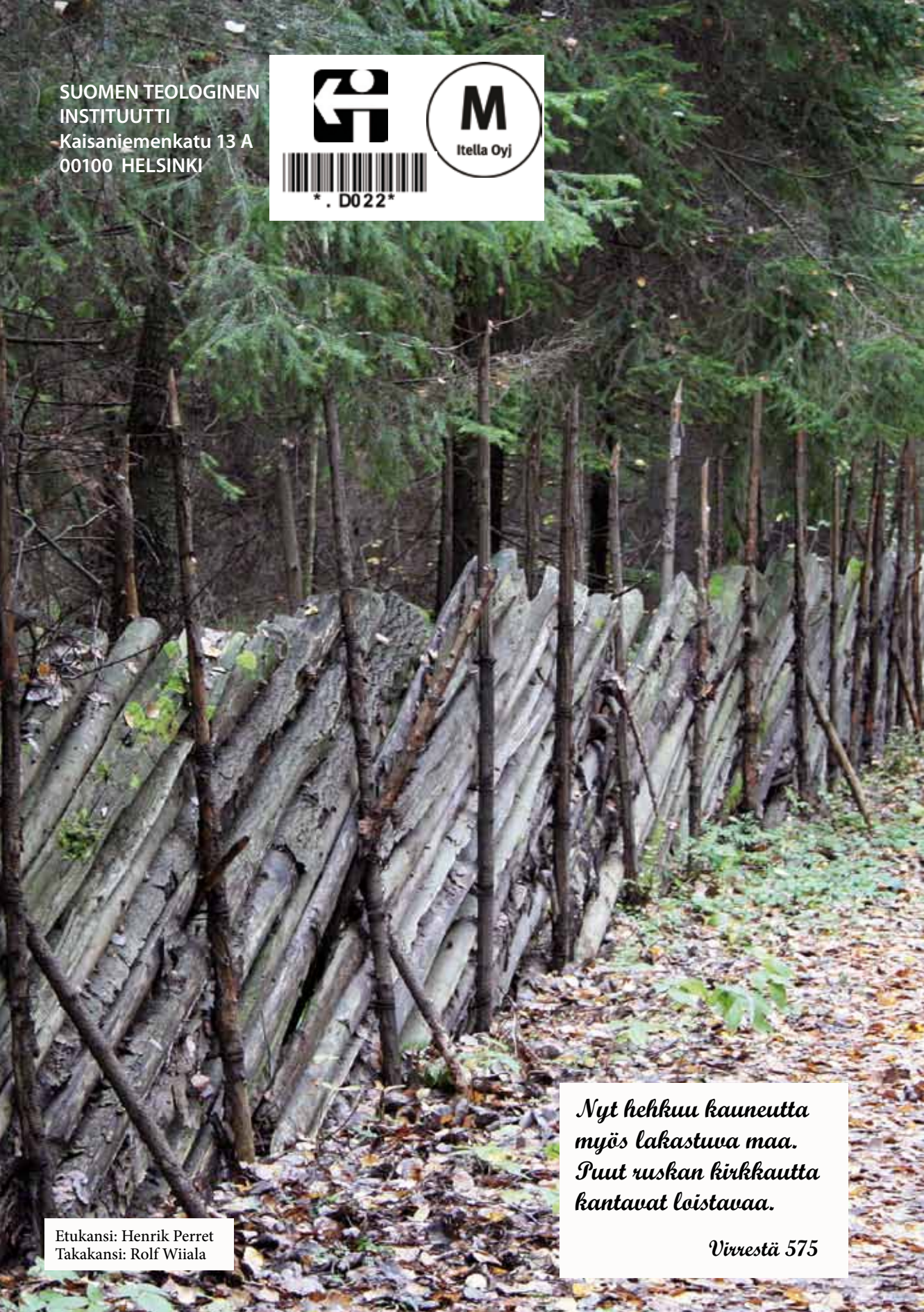

Nyt hehkuu kauneutta myös lakastuva maa. Puut ruskan kirkkautta kantavat loistavaa.

Virrestä 575

Etukansi: Henrik Perret
Takakansi: Rolf Wiiala